GLASUL MINORITĂŢILOR
LA VOIX DES MINORITÉS
DIE STIMME DER MINDERHEITEN

ANUL XVI. IANUARIE–FEBRUARIE 1938. NUMĂRUL 1–2
ANNÉE JANVIER–FÉVRIER NUMÉRO
JAHRGANG JÄNNER–FEBER NUMMER

Proclamaţia M. S. Regelui către popor.

Români,

Timp de 8 ani Mi-am închinat toate gândurile şi toate sforţările Mele să cârmuesc Ţara rezemându-Mă pe organizaţiile politice constituite.

Din cauza cerinţei de a dobândi un cât mai mare număr de voturi, propaganda făcută cu prilejul diferitelor alegeri a adus o nesfârşită nelinişte şi turburare în viaţa şi sufletul poporului Meu.

Această turburare sufletească s'a dovedit adânc dăunătoare săpând chiar fiinţa Neamului.

România trebuie salvată şi sunt hotărît să o fac mânat de singurul şi veşnicul Meu gând :

Interesele permanente ale Patriei şi neprecupeţita ei întărire.

Voiu schimba deci această stare primejdioasă şi voiu păşi fără şovăială la o cât mai grabnică îndreptare a acestor stări.

Pentru aducerea la îndeplinire a acestui imperativ naţional, am alcătuit, sub preşedinţia Patriarhului României, un Guvern de oameni de răspundere cari, mânaţi de cel mai desăvârşit patriotism, descătuşaţi fiind de activitatea de partid, vor avea tot răgazul să-şi închine toate gândurile şi toată munca numai binelui obştesc.

Acest guvern, va despoliticianiza viaţa administrativă şi gospodărească a Statului, va alcătui schimbările constituţionale care să corespundă nevoilor noui ale ţării şi năzuinţelor de astăzi a unei Românii ce trebue să se întărească.

M'am hotărît să păşesc pe această nouă cale cu toată energia şi convingerea că este scăparea Patriei şi o fac mânat de acel sentiment de dragoste fără margini pentru Ţara Mea pe care am fost chemat să o cârmuiesc şi să o apăr prin graţia lui Dumnezeu şi Voinţa Naţională.

Sunt convins că această poruncă a timpului de astăzi co-

respunde nu numai unei nevoi vădite, dar şi năzuinţei sufleteşti a tuturor iubitorilor de Neam ce doresc întărirea şi propăşirea Patriei.

În timpuri grele singurele mijloace eroice sunt acelea ce pot întări România şi salvarea ei este suprema Noastră lege, pe care o Voiu urma fără ezitare.

Aşa să Ne ajute Dumnezeu !

Trăiască România !

CAROL II

Starea de asediu.

Textul decretului apărut în „Monitorul Oficial"

Ediţia specială a „Monitorului Oficial" publică decretul următor :

CAROL al II-lea,

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională, Rege al României,

La toţi de faţă şi viitori, sănătate :

Având în vedere necesitatea superioară de a asigura liniştea publică şi ordinea în Stat,

Am decretat şi decretăm :

Art I. — Se introduce starea de asediu pe tot cuprinsul ţării.

Art. II. — Toate puterile atribuite de legi şi regulamente, în tot ce este referitor la menţinerea ordinei publice şi siguranţa Statului, trec în totul în mâinile autorităţilor militare.

Atribuţiunile de poliţie şi siguranţa generală a Statului, se vor exercita sub ordinele Ministerului de Interne.

Art. III. — Cad în competenţa instanţelor militare, crimele şi delictele prevăzute în art. 184–231 ; 253–255 ; 258–262 ; 290; 294; 295–298 ; 308–340 ; 349–352 ; 359–373 ; 417–418; 494 ; 496–497 din codul penal Regele Carol al II-lea.

Art. IV. — Autorităţile militare au dreptul :

a) De a face percheziţiuni oriunde şi oricând va cere trebuinţa, însă până la sesizarea autorităţilor militare, parchetele civile, judecătorii de instrucţie, judecătorii de ocol şi orice ofiţer de poliţie judecătorească, vor instrumenta chiar în afacerile care sunt de competenţa tribunalelor militare :

b) de a ordona depunerea armelor şi muniţiunilor şi de a proceda la căutarea şi ridicarea lor ;

c) de a cenzura presa şi orice publicaţiune sau numai apariţia unor anumite ştiri sau articole ;

d) de a opri sau disolva orice adunări, ori care ar fi numărul participanţilor şi în ori ce loc s'ar întruni.

Art. V. — Călcarea ordonanţelor date în baza prezentului decret lege, de către autorităţile militare sau civile şi aprobate de Consiliul de Miniştri, sau de Ministerul de Interne, se va pedepsi cu închisoare dela o lună la 2 ani.

Odată cu pedeapsa închisorii, judecata va putea pronunţa şi pedepsele complimentare prevăzute de art. 25 din codul penal Regele Carol al II-lea.

Art. VI. — Starea de asediu prevăzută în prezentul decret, se va ridica când se va crede oportun.

Art. VII. — După ridicarea stării de asediu, tribunalele militare urmează a cerceta şi soluţiona crimele şi delictele a căror urmărire le fusese încredinţată.

Art. VIII. — Preşedintele Consiliului Nostru de Miniştri, Ministrul Internelor, al Apărării Naţionale şi al Justiţiei sunt însărcinaţi cu aducerea la îndeplinire a acestui decret.

Dat în Bucureşti, la 11 Februarie 1938.

CAROL

Preşedintele Consiliului de Miniştri,
MIRON, Patriarhul României
Ministru de Interne,
ARMAND CĂLINESCU
Ministru de finanţe si ad-interim la justiţie,
MIRCEA CANCICOV
Ministrul apărării naţionale şi ad-interim la aer şi marină,
General de divizie I. ANTONESCU

Nr. 856

Constituţiune

CAROL al II-lea,

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională, Rege al României,

La toţi de faţă şi viitori, sănătate :

Decretăm :

Constituţiune

TITLUL I

Despre teritoriul României

Art. 1. — Regatul României este un Stat Naţional, unitar şi indivizibil.

Art. 2. — Teritoriul României este inalienabil.

Art. 3. — Teritoriul României nu se poate coloniza cu populaţiuni de seminţie străină.

TITLUL II

Despre datoriile şi drepturile românilor

CAPITOLUL I

Despre datoriile Românilor

Art. 4. — Toţi Românii, fără deosebire de origine etnică şi credinţă religioasă, sunt datori : a socoti Patria drept cel mai de seamă temei al rostului lor în viaţă, a se jertfi pentru apărarea integrităţii, independenţei şi dem-

nităţii ei ; a contribui prin munca lor la înălţarea ei morală şi propăşirea ei economică ; a îndeplini cu credinţă sarcinele obşteşti ce li se impun prin legi şi a contribui de bună voie la împlinirea sarcinilor publice, fără de care fiinţa Statului nu poate vieţui.

Art. 5. — Toţi cetăţenii români, fără deosebire de origine etnică şi credinţă religioasă, sunt egali înaintea legii, datorându-i respect şi supunere.

Nimeni nu se poate socoti deslegat de îndatoririle sale civile ori militare, publice ori particulare, pe temeiul credinţei sale religioase sau de orice alt fel.

Art. 6. — Nu se admite în Statul Român nicio deosebire de clasă socială. Privilegiile în aşezarea dărilor sunt oprite. Micşorările şi măririle de impozite nu pot fi decât generale şi statornicite prin legi.

Art. 7. — Nu este îngăduit niciunui Român a propovădui prin viu grai sau în scris schimbarea formei de guvernământ a Statului, împărţirea ori distribuirea averii altora, scutirea de impozite, ori lupta de clasă.

Art. 8. — Este oprit preoţilor de orice rit şi credinţă religioasă, a pune autoritatea lor spirituală în slujba propagandei politice, atât în locaşurile destinate cultului şi funcţiunilor oficiale, cât şi în afară de ele.

Propaganda politică, în locaşurile destinate cultului, ori cu prilejul manifestaţiunilor religioase, nu este îngăduită nimănui.

Orice asociaţiune politică pe temeiuri ori pretexte religioase este oprită.

În afară de persoanele, de condiţiunile şi de formele prevăzute în legi, nimeni nu poate lua ori presta jurăminte de credinţă.

Art. 9. — Românul, care fără prealabilă autorizaţie a Guvernului, va intra în orice serviciu al unui Stat străin, sau se va alătura pe lângă o corporaţie militară străină, pierde de plin drept cetăţenia română.

Supunerea, pentru oricât timp şi din orice fapt ar rezulta ea, la vreo protecţie străină, trage după sine pierderea de plin drept a cetăţeniei române.

Naţionalitatea română pierdută în condiţiunile aci arătate nu se poate redobândi decât prin naturalizare.

CAPITOLUL II

Despre drepturile Românilor

Art. 10. — Românii se bucură de libertatea conştiinţei, de libertatea muncii, de libertatea învăţământului, de libertatea presei, de libertatea întrunirilor, de libertatea de asociaţie şi de toate libertăţile din care decurg drepturi, în condiţiunile statornicite prin legi.

Art. 11. — Naţionalitatea română se dobândeşte prin căsătorie, prin filiaţiune, prin recunoaştere şi prin naturalizare. Naturalizarea se acordă prin lege în mod individual ; ea nu are efect retroactiv. Soţia profită de naturalizarea soţului şi copiii minori de aceea a părinţilor.

Art. 12. — Libertatea individuală este garantată.

Nimeni nu poate fi urmărit sau percheziţionat, decât în cazurile şi după formele stabilite de lege.

Nimeni nu poate fi deţinut sau arestat decât în puterea unui mandat judecătoresc motivat şi comunicat în momentul arestării, sau cel mai târziu în 24 ore după arestare.

În caz de vină vădită ori urgenţă, deţinerea sau arestarea se poate face imediat, iar mandatul se va emite şi comunica în 24 ore, conform alineatului precedent.

Art. 13. — Nimeni nu poate fi sustras, în contra voinţei sale, dela judecătorii pe care îi dă legea.

Art. 14. — Domiciliul este inviolabil.

Nici o vizitare a domiciliului nu se poate face decât de autorităţile competente în cazurile şi potrivit formelor stabilite de lege.

Art. 15. — Pedeapsa cu moartea se aplică în timp de războiu potrivit codului de justiţie militară.

Consiliul de Miniştri va putea decide aplicarea dispoziţiunilor din aliniatul precedent şi în timp de pace, pentru atentate contra Suveranului, Membrilor Familiei Regale, Şefilor Statelor străine şi demnitarilor Statului din mobile în legătură cu exerciţiul funcţiunilor ce le sunt încredinţate, precum şi în cazurile de tâlhărie cu omor şi asasinat politic.

Art. 16. — Proprietatea de orice natură, precum şi creanţele atât asupra particularilor cât şi asupra Statului, sunt inviolabile şi garantate ca atare.

Oricine poate dispune liber de bunurile ce sunt ale lui, după normele prevăzute în legi.

Bunurile care fac parte din domeniul public sunt administrate şi nu pot fi înstrăinate decât după regulele şi cu formele stabilite prin lege. Nicio lege nu poate înfiinţa pedeapsa confiscării averilor, afară de cazuri de înaltă trădare şi delapidare de bani publici.

Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru cauză de utilitate publică şi după o dreaptă şi prealabilă despăgubire stabilită de justiţie conform legilor. Prin cauză de utilitate publică nu se poate înţelege decât aceea care este de natură a folosi în acelaşi

timp tuturor şi fiecăruia în mod actual ori eventual.

În afară de cazurile de utilitate publică pentru apărarea naţională, pentru lucrările de interes militar, sanitar, cultural, pentru căi de comunicaţii terestre, nautice ori aeriene, pentru pieţe şi lucrări publice prevăzute în legile actuale, niciun alt caz nu se poate stabili decât prin legi votate de ambele Adunări cu majoritatea de două treimi.

Art. 17. — Zăcămintele miniere precum şi bogăţiile de orice natură ale subsolului sunt proprietatea Statului. Se exceptează masele de roci comune, carierele de materiale de construcţii şi depozitele de turbă, fără prejudiciul drepturilor dobândite de Stat pe baza legilor anterioare. O lege a minelor va determina normele şi condiţiunile de punere în valoare a acestor bunuri, va fixa drepturile proprietarului care vor fi de cel puţin 50 % din redevenţa şi din preţul la hectar al concesiunii şi va arăta, totodată putinţa şi măsura în care aceştia vor participa la exploatarea acestor bogăţii.

Drepturile câştigate în favoarea Statului pe baza actelor de concesiune încheiate până în prezent se respectă.

Art. 18. — Drumurile mari şi mici, uliţele care sunt în sarcina Statului, Judeţelor, Municipiilor şi Comunelor, fluviile şi râurile navigabile sau plutitoare, ţărmurile, adăugirile către mal şi locurile de unde s'a retras apa mării, porturile naturale sau artificiale, malurile unde trag vasele, spaţiul atmosferic, apele producătoare de forţe motrice de folos obştesc şi în deobşte toate bunurile care nu sunt proprietate particulară, sunt considerate ca dependinte ale domeniului public.

Art. 19. — Libertatea conştiinţei este absolută.

Statul garantează tuturor cultelor o deopotrivă libertate şi protecţiune, întrucât exerciţiul lor nu aduce atingere ordinei publice, bunelor moravuri şi Siguranţei Statului.

Biserica ortodoxă creştină şi cea greco-catolică sunt biserici româneşti. Religia creştină ortodoxă fiind religia marei majorităţi a Românilor, biserica ortodoxă este biserica dominantă în Statul Român, iar cea greco-catolică are întâietate faţă de celelalte culte.

Biserica ortodoxă română este şi rămâne neatârnată de orice chiriarhie străină, păstrându-şi însă unitatea, în privinţa dogmelor, cu biserica ecumenică a Răsăritului.

Chestiunile spirituale şi canonice ale bisericii ortodoxe române ţin de o singură autoritate sinodală centrală.

Raporturile dintre diferitele culte şi Stat sunt de domeniul legilor speciale.

Art. 20. — Actele stării civile sunt de atribuţia legii civile.

Întocmirea acestor acte va trebui să preceadă totdeauna binecuvântarea religioasă, care este obligatorie pentru toţi membrii cultelor.

Art. 21. — Învăţământul este liber în condiţiunile stabilite prin legi speciale şi întrucât nu va fi contrar bunelor moravuri, ordinei publice şi intereselor de Stat.

Învăţământul primar este obligator. În şcolile Statului acest învăţământ va fi gratuit.

Art. 22. — Constituţia garantează fiecăruia, în limitele şi condiţiunile legii, libertatea de a comunica şi publica ideile şi opiniunile sale, prin grai, prin scris prin imagini, prin sunete sau prin orice alte mijloace.

Art. 23. — Secretul scrisorilor, telegramelor şi convorbirilor telefonice este inviolabil. Se exceptează cazurile în care justiţia e datoare să se informeze conform legii.

Art. 24. — Cetăţenii români au dreptul a se aduna paşnici şi fără arme pentru a trata tot felul de chestiuni, conformându-se legilor care regulează exerciţiul acestui drept.

Întrunirile, procesiunile şi manifestaţiile pe căile publice ori în aer liber, sunt supuse legilor şi orânduirilor poliţieneşti.

Art. 25. — Oricine are dreptul a se adresa prin petiţiuni, subscrise de una sau mai multe persoane, la autorităţile publice, însă numai în numele celor subscrişi.

Autorităţile constituite au singure dreptul să adreseze petiţiuni în nume colectiv.

Art. 26. — Cetăţenii români au dreptul a se asocia, conformându-se legilor.

Dreptul de liberă asociaţiune nu implică dreptul de a crea persoane juridice. Condiţiunile în care se acordă personalitatea juridică se stabilesc prin lege.

Art. 27. — Numai cetăţenii români sunt admisibili în funcţiunile şi demnităţile publice, civile şi militare, ţinându-se seamă de caracterul majoritar şi creator de Stat al Naţiunii Române.

Supuşii străini nu pot ocupa atari funcţiuni, decât în cazuri statornicite prin legi.

Străinii aflători pe pământul României se bucură de protecţiunea dată de legi persoanelor şi averilor în genere.

Numai Românii şi cei naturalizaţi români pot dobândi cu orice titlu şi deţine imobile rurale în România. Străinii vor avea drept numai la valoarea acestor imobile.

Art. 28. — Decoraţiunile străine se vor purta de Români numai cu autorizarea Regelui.

Insignele, emblemele, medaliile, precum şi uniformele de orice fel, nu pot fi creiate, nici atribuite, nici purtate fără legiuită încuviinţare.

TITLUL III

Despre puterile Statului

Art. 29. — Toate puterile Statului emană dela Naţiunea Română.

Ele însă nu se pot exercita decât prin delegaţiune şi numai după principiile şi regulile aşezate în Constituţia de faţă.

Art. 30. — Regele este Capul Statului.

Art. 31. — Puterea legislativă se exercită de Rege prin Reprezentaţiunea Naţională care se împarte în două Adunări : Senatul şi Adunarea Deputaţilor.

Regele sancţionează şi promulgă legile.

Înainte de a i se da sancţiunea regală, legea nu e valabilă.

Regele poate refuza sancţiunea.

Nici o lege nu poate fi supusă sancţiunii regale, decât după ce va fi fost discutată şi votată de majoritatea ambelor Adunări.

Promulgarea legilor votate de ambele Adunări se va face prin îngrijirea Ministrului de Justiţie, care este şi păstrătorul Marelui Sigiliu al Statului.

Iniţiativa legilor este dată Regelui. Fiecare din cele două Adunări pot propune din iniţiativă proprie numai legi în interesul obştesc al Statului.

Interpretaţiunea legilor cu drept de autoritate se face numai de puterea legiuitoare.

Nici o lege, nici un regulament de administraţiune generală sau comunală nu pot fi îndatoritoare decât după ce se publică în chipul hotărît prin ele.

Art. 32. — Puterea executivă este încredinţată Regelui, care o exercită prin Guvernul Său în modul stabilit prin Constituţie.

Art. 33. — Puterea judecătorească se exercită de organele ei.

Hotărîrile judecătoreşti se pronunţă în virtutea legii.

Ele se execută în numele Regelui.

CAPITOLUL I.

Despre Rege

Art. 34. — Puterile constituţionale ale Regelui sunt ereditare în linie coborîtoare directă şi legitimă a Majestăţii Sale Regelui Carol I de Hohenzollern Sigmaringen, din bărbat în bărbat prin ordinul de primogenitură şi cu exclusiunea perpetuă a femeilor şi coborîtorilor lor.

Coborîtorii Majestăţii Sale vor fi crescuţi în religiunea ortodoxă a Răsăritului.

Art. 35. — În lipsă de coborîtori în linie bărbătească ai Majestăţii Sale Regelui Carol I de Hohenzollern Sigmaringen,

succesiunea Tronului se va cuveni celui mai în vârstă dintre fraţii Săi, sau coborîtorilor acestora, după regulile statornicite în articolul precedent.

Dacă nici unul din fraţii sau coborîtorii lor nu s'ar găsi în viaţă, sau ar declara mai dinainte că nu primesc Tronul, atunci Regele va putea indica succesorul Său dintr'o dinastie suverană din Europa occidentală, cu primirea Reprezentaţiunei Naţionale dată în forma prescrisă de art. 36.

Dacă nici una nici alta nu va avea loc, Tronul este vacant.

Art. 36. — În caz de vacanţă a Tronului, ambele Adunări se întrunesc de îndată într'o singură Adunare chiar fără convocare şi, cel mai târziu până în opt zile dela întrunirea lor, aleg un Rege dintr'o dinastie suverană din Europa occidentală.

Prezenţa a trei pătrimi din membri cari compun fiecare din ambele Adunări şi majoritatea de două treimi a membrilor prezenţi sunt necesare pentru a se putea purcede la această alegere. În caz când Adunarea nu se va fi făcut în termenul mai sus descris, atunci în a noua zi la amiază Adunările întrunite vor păşi la alegere, oricare ar fi numărul membrilor prezenţi şi cu majoritatea absolută a voturilor.

Dacă Adunările s'ar afla disolvate în momentul vacanţei Tronului, se va urma după modul prescris la articolul următor.

În timpul vacanţei Tronului Adunările, întrunite, vor numi o Locotenenţă Regală compusă din trei persoane, care va exercita puterile Regale până la suirea Regelui pe Tron.

În toate cazurile mai sus arătate votul va fi secret.

Art. 37. — La moartea Regelui Adunările se întrunesc chiar fără convocare, cel mai târziu zece zile după declararea morţii.

Dacă din întâmplare ele au fost disolvate mai dinainte şi convocarea lor a fost hotărîtă în actul de disolvare, pentru o epocă în urma celor zece zile, atunci Adunările cele vechi se adună până la întrunirea acelora care au a le înlocui.

Art. 38. — Dela data morţii Regelui şi până la depunerea Jurământului succesorului Său la Tron, puterile constituţionale ale Regelui sunt exercitate în numele Naţiunii Române de Miniştrii întruniţi în consiliu şi sub a lor responsabilitate.

Art. 39. — Regele este major la vârsta de 18 ani împliniţi.

La suirea Sa pe Tron El va depune mai întâi în sânul Adunărilor întrunite următorul Jurământ: „Jur a păzi Constituţia şi legile Naţiunii Române, a menţine drepturile ei naţionale şi integritatea teritoriului".

Art. 40. — Regele poate numi un Regent şi doi Supleanţi cari, după moartea Lui, să exercite puterile Regale în timpul minorităţii succesorului Său.

Această numire se face cu primirea Reprezentaţiunei Naţionale, dată în forma prescrisă de art. 36 din Constituţia de faţă.

Regentul va exercita totodată şi tutela Regelui minor.

Dacă la moartea Regelui, Regentul nu s'ar găsi numit şi succesorul Tronului ar fi minor, ambele Adunări întrunite vor numi pe Regent şi pe cei doi Supleanţi, procedând după formele prescrise de art. 36 din Constituţia de faţă.

Regentul şi Supleanţii Săi nu intră în funcţiune decât după ce vor fi depus înaintea ambelor Adunări întrunite, jurământul prescris de art. 39 din Constituţia de fată.

În caz de deces al Regentului, Supleantul cel mai în vârstă îi va lua de drept locul, procedându-se conform celor stabilite la alineatul precedent pentru alegerea unui nou Supleant.

Art. 41. — Dacă Regele se află în imposibilitate de a domni, Principele Moştenitor major, sin gur, ia de drept Regenţa. În cazul în care Principele Moştenitor ar fi minor, Consiliul de Miniştri, după ce s'a constatat legalmente imposibilitatea de a domni, convoacă îndată Adunările Legiuitoare reunite pentru a decide.

Art. 42. — Nici o modificare nu se poate face Constituţiei în timpul Regenţei.

Art. 43. — Regele nu va putea fi totodată şi Şeful unui alt Stat fără consimţământul Adunărilor.

Nici una din Adunări nu poate delibera asupra acestui obiect, dacă nu vor fi prezenţi cel puţin două treimi din membri cari le compun şi hotărîrea nu se poate lua decât cu două treimi din voturile membrilor de faţă.

Art. 44. — Persoana Regelui este inviolabilă. Miniştrii Lui sunt răspunzători.

Actele de Stat ale Regelui vor fi contrasemnate de un Ministru care, prin aceasta însăşi, devine răspunzător de ele.

Se exceptează numirea Primului Ministru care nu va fi contrasemnată.

Art. 45. — Regele convoacă Adunările Legiuitoare cel puţin odată pe an, deschizând sesiunea prin mesaj, la care Adunările prezintă răspunsul lor.

Regele pronunţă închiderea sesiunii.

El are dreptul de a disolva ambele Adunări de odată sau numai una din ele. Actul de disolvare trebue să conţină convocarea alegătorilor şi a noilor Adunări.

Regele poate amâna Adunările. Ele se întrunesc de plin

drept la împlinirea unui an dela data amânării, dacă între timp nu au mai fost convocate.

Art. 46. — Regele numeşte şi revoacă pe Miniştrii Săi.

El are dreptul de e ierta sau micşora pedepsele în materii criminale, afară de ceea ce se statorniceşte în privinţa Miniştrilor.

El nu poate suspenda cursul urmăririi sau judecăţii, nici a interveni prin niciun mod în administrarea justiţiei.

El numeşte sau confirmă în funcţiunile publice potrivit legilor.

El nu poate crea o nouă funcţiune fără o lege specială.

El face regulamentele necesare pentru executarea legilor, fără să poată modifica legile şi scuti pe cineva de executarea lor.

El poate, în timpul când Adunările Legiuitoare sunt disolvate şi în intervalul dintre sesiuni, să facă în orice privinţă Decrete cu putere de lege, care urmează a fi supuse Adunărilor spre ratificare la cea mai apropiată a lor sesiune.

El este Capul Oştirii.

El are dreptul de a declara războiul şi de a încheia pacea.

El conferă gradele militare în conformitate cu legea.

El conferă decoraţiunile române.

El acreditează Ambasadorii şi Miniştrii Plenipotenţiari pe lângă Şefii Statelor Străine:

El are dreptul de a bate monedă, conform unei legi speciale.

El încheie, cu Statele Străine, tratatele politice şi militare. Convenţiunile necesare pentru comerţ, navigaţiune şi altele asemenea de El încheiate, pentru a avea putere de lege în interior trebue să fie însă supuse Adunărilor Legiuitoare şi aprobate de ele.

Art. 47. — Lista civilă se hotărăşte prin lege.

CAPITOLUL II.

Despre Reprezentarea Naţională

Art. 48. — Membrii Adunărilor Legiuitoare reprezintă Naţiunea şi nu-şi exercită mandatul decât după depunerea legiuitului jurământ.

Art. 49. — Fiecare Adunare determină prin regulamentul său modul după care se constitue şi îşi exercită atribuţiunile.

Art. 50. — Validarea alegerilor pentru ambele Adunări şi verificarea titlurilor membrilor aparţinând fiecăreia din ele, se face de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, înainte de data fixată pentru întrunirea Adunărilor.

Art. 51. — Nimeni nu poate fi totodată membru al uneia şi al celeilalte Adunări.

Art. 52. — Deputaţii şi Senatorii, numiţi de puterea executivă într'o funcţiune salariată pe care o primesc, pierd de plin drept

mandatul lor de reprezentanţi ai Naţiunii.

Această dispoziţiune nu se aplică Miniştrilor şi Subsecretarilor de Stat.

Art. 53. — Membrii Adunărilor Legiuitoare nu pot apăra interese particulare împotriva Statului ; ei nu pot face parte din consiliile de administraţie ale întreprinderilor care au contractat cu Statul, Judeţele sau Comunele.

Art. 54. — Orice hotărîre se ia cu majoritate absolută a voturilor afară de cazurile statornicite în altfel prin Constituţie.

În caz de paritate a voturilor, propunerea în deliberare este respinsă.

Adunările ţin şedinţe cu jumătate plus unul din numărul memărilor înscrişi în apelul nominal.

Art. 55. — Fiecare membru al Adunărilor are dreptul a adresa Miniştrilor întrebări la care aceştia sunt obligaţi a răspunde în termenul prevăzut de regulament.

Art. 56. — Niciunul din membrii uneia sau celeilalte Adunări nu poate fi urmărit pentru opiniunile şi voturile de el emise în cursul exerciţiului mandatului.

Art. 57. — Niciun membru al uneia sau celeilalte Adunări nu poate, în timpul sesiunii, să fie urmărit sau arestat pentru vine penale, decât cu autorizarea Adunării din care face parte, afară de cazul de flagrant delict.

Detenţiunea sau urmărirea vreunuia din membrii Adunărilor este suspendată în tot timpul sesiunii, dacă Adunarea o cere.

Art. 58. — Fiecare din Adunări deliberează şi hotărăşte separat, afară de cazurile anume arătate în Constituţia de faţă.

Art. 59. — Poliţia Adunărilor se exercită de Preşedintele fiecăreia din ele care, singur, după încuviinţarea Adunării, poate da ordine gărzii respective.

Art. 60. — Diurnele Deputaţilor şi Senatorilor se stabilesc prin lege.

SECŢIUNEA I

Despre Adunarea Deputaţilor

Art. 61. — Adunarea Deputaţilor se compune din Deputaţi aleşi de cetăţenii români, care au vârsta de 30 ani împliniţi şi practică efectiv o îndeletnicire intrând în vreuna din următoarele trei categorii :

1. Agricultura şi munca manuală ;
2. Comerţul şi industria ;
3. Ocupaţiuni intelectuale.

Alegerea se face cu vot secret, obligator şi exprimat prin scrutin uninominal, pe circumscriptum care să asigure reprezentarea felului de îndeletnicire a alegătorilor.

Legea electorală va fixa circumscripţiunile şi va statornici după normele mai sus impuse, condiţiunile cerute pentru a fi alegător, pentru bărbaţi şi femei,

incapacităţile, decăderile, incompatibilităţile, procedura votării şi garanţiile libertăţii alegerilor precum şi numărul deputaţilor.

Durata mandatului este de şase ani.

Art. 62. — Spre a fi eligibil în Adunarea Deputaţilor se cere :

a) A fi cetăţean român ;

b) A avea exerciţiul drepturilor civile şi politice şi a practica efectiv îndeletnicirea respectivă a uneia din cele trei categorii arătate în articolul precedent, pe ai cărei alegători urmează a-i reprezenta ;

c) A avea vârsta de 30 ani împliniţi ;

d) A avea domiciliul în România ;

Incapacităţile, decăderile temporale ori definitive şi incompatibilităţile, se vor stabili prin legea electorală.

SECŢIUNEA II

Despre Senat

Art. 63. — Senatul se compune din Senatori numiţi de Rege, din Senatori de drept şi din Senatori aleşi cu vot obligator, secret şi exprimat prin scrutin uninominal de membrii corpurilor constituite în Stat, în numărul şi condiţiunile, pentru alegătorii şi eligibilii, bărbaţi şi femei, ce se vor stabili prin legea electorală.

Proporţia Senatorilor numiţi în raport cu cei aleşi este de jumătate.

Art. 64. — Sunt de drept membri ai Senatului, în virtutea înaltei lor situaţiuni în Stat şi Biserică :

a) Moştenitorul Tronului dela vârsta de 18 ani împliniţi ;

b) Toţi Principii Familiei Regale, majori ;

c) Patriarhul şi Mitropoliţii Ţării ;

d) Episcopii eparhioţi ai bisericilor ortodoxe române şi greco-catolice, întru cât vor fi aleşi conform legilor Ţării ;

e) Capii confesiunilor recunoscute de Stat, câte unul de fiecare confesiune, întru cât sunt aleşi sau numiţi conform legilor Ţării şi reprezintă un număr de peste 200.000 credincioşi ;

f) Actualii Senatori de drept recunoscuţi până la data promulgării prezentei Constituţii.

Mandatul Senatorilor de drept, enumăraţi la paragrafele a–e inclusiv, încetează odată cu calitatea sau demnitatea în virtutea căreia îl deţin.

Durata mandatelor Senatorilor numiţi şi aleşi va fi de nouă ani. Mandatele Senatorilor aleşi se reînoiesc din trei în trei ani dela data depunerii jurământului prevăzut de art. 48 din Constituţie, în proporţie de o treime.

Ultima treime neieşită la sorţi pentru reînoire păstrează mandatele până la expirarea termenului de nouă ani.

Pentru mandatele ieşite la sorţi se va proceda la noui alegeri conform legii electorale.

CAPITOLUL III

Despre Guvern şi Miniştri

Art. 65. — Guvernul se compune din Miniştri şi Subsecretari de Stat.

Miniştrii exercită puterea executivă în numele Regelui, în condiţiunile stabilite de Constituţie şi pe a lor răspundere.

Miniştrii au răspundere politică numai faţă de Rege.

Art. 66. — Miniştrii întruniţi alcătuesc Consiliul de Miniştri, care este prezidat de acel care a fost însărcinat de Rege cu formarea Guvernului şi care poartă titlul de Preşedinte al Consiliului de Miniştri.

Departamentele Ministeriale şi Subsecretariatele de Stat nu se pot înfiinţa şi desfiinţa decât prin lege.

Art. 67. — Nu poate fi Ministru decât cel care este român de cel puţin trei generaţii. Se exceptează acei care au fost Miniştri până acum.

Art. 68. — Membrii Familiei Regale nu pot fi Miniştri.

Art. 69. — Miniştrii şi Subsecretarii de Stat care nu sunt Membri ai Adunărilor pot lua parte la desbaterea legilor dar nu pot vota ; Adunările pot cere prezenţa Miniştrilor la deliberările lor. Desbaterile nu pot începe fără prezenţa unui Ministru.

Art. 70. — Regele şi fiecare din Adunări poate cere urmărirea Miniştrilor şi trimiterea lor în judecata Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie care, singură, în secţiuni unite, este în drept a-i judeca. În ceea ce priveşte exerciţiul acţiunii civile a părţii vătămate şi în ceea ce priveşte crimele şi delictele comise de ei afară de exerciţiul funcţiunii lor sunt supuşi regulelor de drept comun.

Punerea sub urmărire a Miniştrilor de către Corpurile Legiuitoare se va rosti prin majoritate de două treimi a membrilor de faţă.

Instrucţiunea se va face de o comisie a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie compusă din cinci membri traşi la sorţi în secţiuni unite. Această comisiune are şi puterea de a califica faptele şi de a decide sau nu urmăriea.

Acuzarea înaintea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie se va susţine de Ministerul Public.

Legea responsabilităţii Ministeriale determină cazurile de răspundere şi pedepsele aplicabile Miniştrilor.

Miniştrii de Justiţie ieşiţi din funcţiune nu pot exercita profesiunea de advocat timp de un an dela data ieşirii.

Miniştrii ieşiţi din funcţiune nu pot face parte din consiliile de administraţie ale intreprinderii cu

care au încheiat contracte în cei trei ani următori.

Art. 71. — Ori ce parte vătămată în drepturile sale printr'un decret sau dispoziţiune semnată de un Ministru, cu violarea unui text expres al Constituţiei ori legilor în vigoare, poate cere Statului despăgubiri băneşti pentru paguba suferită, conform dreptului comnn.

CAPITOLUL IV.

Despre Consiliul Legislativ

Art. 72. — Consiliul Legislativ funcţionează pe baza legii sale organice.

Consultarea Consiliului Legislativ este obligatorie pentru toate proiectele de legi, atât înainte cât şi după amendarea lor în comisiuni, afară de cele care privesc creditele bugetare.

Nici un regulament pentru aplicarea legilor nu se poate face fără consultarea prealabilă a Consiliului Legislativ, afară de cazul prevăzut la alineatul următor pentru proiectele de legi.

Adunările Legiuitoare pot proceda la discutarea proiectelor de legi fără a mai aştepta aprobarea Consiliului Legislativ, dacă acesta nu-l dă în termenul fixat de legea sa organică.

CAPITOLUL V

Despre puterea Judecătorească

Art. 73. — Nici o jurisdicţiune nu se poate înfiinţa decât în puterea unei legi.

Comisiuni şi Tribunale extraordinare nu se pot creia, sub nici o numire şi nici un cuvânt, în vederea unor anume procese, fie civile, fie penale, sau în vederea judecării unor anume persoane.

Juriul se desfiinţează.

Art. 74. — Pentru întreg Statul Român există o singură Curte de Casaţie şi Justiţie.

Art. 75. — Numai Curtea de Casaţie şi Justiţie în secţiuni unite are dreptul de a judeca constituţionalitatea legilor şi a declara inaplicabile pe acelea care sunt potrivnice Constituţiei. Judecata inconstituţionalităţii legilor se mărgineşte numai la cazul judecat.

Curtea de Casaţie şi Justiţie se va rosti asupra conflictelor de atribuţiuni.

Dreptul de recurs în casare este de ordin constituţional.

Art. 76. — Judecătorii sunt inamovibili. Inamovibilitatea se va statornici printr'o lege specială care va interveni cel mai târziu în termen de şase luni dela promulgarea prezentei Constituţii. În acest răstimp sancţiunile disciplinare se vor aplica prin Decret Regal.

Art. 77. — Justiţia militară se organizează prin lege.

Art. 78. — Contenciosul administrativ este în căderea puterii judecătoreşti, potrivit legii speciale.

Puterea judecătorească nu are

cădere să judece actele de guvernământ precum şi actele de comandament cu caracter militar.

CAPITOLUL VI

Despre Instituţiunile Judeţene şi Comunale

Art. 79. — Instituţiunile administrative sunt statornicite prin legi.

TITLUL IV

Despre Finanţe

Art. 80. — Nici un impozit de orice natură nu se poate stabili şi percepe de cât pe baza unei legi.

Prin lege se pot creea impozite numai în folosul Statului, Judeţelor, Comunelor şi Intituţiunilor Publice îndeplinind un serviciu de Stat.

Art. 81. — Nu se pot înfiinţa monopoluri decât prin lege şi numai în folosul Statului, Judeţelor şi Comunelor.

Art. 82. — Fonduri de pensiuni sau gratificaţiuni în sarcina tezaurului public nu se pot înfiinţa decât în virtutea unei legi.

Art. 83. — În fiecare an Adunările Legiuitoare încheie socotelile şi votează bugetul fără a putea spori cheltuelile propuse.

Toate veniturile şi cheltuielile Statului trebuesc trecute în buget şi socoteli.

Dacă bugetul nu se votează în timp util, puterea executivă va face faţă necesităţilor serviciilor publice aplicând bugetul anului precedent, fără a putea merge cu acel buget mai mult de un an peste anul pentru care a fost votat.

Art. 84. — Controlul preventiv şi cel de gestiune al tuturor veniturilor şi cheltuielilor Statului se va exercita de Înalta Curte de Conturi, care va supune în fiecare an Adunările Legiuitoare un raport general asupra conturilor de gestiune ale bugetului trecut, semnalând neregulile ce ar fi săvârşite de Miniştri în aplicarea lui.

Regularea definitivă a socotelilor trebue să fie prezentată Adunărilor Legiuitoare cel mai târziu în termen de doi ani dela încheierea fiecărui exerciţiu.

Un corp superior de control va avea misiunea de a supraveghea şi examina legalitatea şi corectitudinea executării gestiunilor în toate serviciile publice.

Acest corp va funcţiona pe lângă Preşedinţia Consiliului de Miniştri şi va lucra după ordinele Şefului Guvernului.

Art. 85. — Toate fondurile provenite dela Case Speciale, de care Guvernul dispune sub diferite titluri, trebuesc cuprinse în bugetul general al veniturilor Statului.

Art. 86. — Pentru toată România există o singură Curte de Conturi.

Art. 87. — Delapidarea de bani publici se califică crimă şi se pedepseşte ca atare,

TITLUL V

Despre oştire

Art. 88. — Toţi cetăţenii români sunt datori a face parte din unul din elementele oştirei, conform legilor.

Art. 89. — Gradele, decoraţiunile şi pensiunile militare nu pot fi retrase decât în virtutea unei sentinţe judecătoreşti.

Art. 90. — Contingentul oştirii se votează pentru fiecare an de Adunările Legiuitoare.

Art. 91. — Nicio trupă armată străină nu poate fi admisă în serviciul Statului şi nu poate intra sau trece pe teritoriul României decât în virtutea unei legi.

TITLUL VI

Dispoziţiuni generale

Art. 92. — Culorile drapelului României sunt : Albastru, Galben, Roşu, aşezat vertical.

Art. 93. — Reşedinţa guvernului e în Capitala ţării.

Art. 94. — Limba română este limba oficială a Statului.

Art. 95. — Niciun jurământ nu leagă şi nu poate fi impus decât în puterea unei legi, care hotărăşte şi forma lui.

Art. 96. — Constituţia de faţă nu poate fi suspendată nici în total nici în parte.

În caz de pericol de Stat se poate institui starea de asediu generală sau parţială.

TITLUL VII

Revizuirea Constituţiei

Art. 97. — Constituţia de faţă nu poate fi revizuită în total sau în parte decât din iniţiativa Regelui şi cu consultarea prealabilă a Corpurilor Legiuitoare care urmează a indica şi textele de revizuit.

Consultarea Adunărilor Legiuitoare se face prin mesaj Regal şi se exprimă cu majoritatea de două treimi ale Adunărilor întrunite într'una singură sub preşedinţia preşedintelui Senatului. Rezultatul consultaţiunii se aduce la cunoştinţa Regelui de preşedinţii celor două Adunări însoţiţi de o Comisiune specială.

Textele noui, urmând a înlocui pe cele revizuite, se votează cu majoritate de două treimi de fiecare Adunare în parte.

TITLUL VIII

Dispoziţiuni transitorii şi finale

Art. 98. — Toate pământurile expropriate şi distribuite pe baza legii pentru reforma agrară a Vechiului Regat din 17 Iulie 1921 ; a legii pentru reforma agrară din Basarabia din 13 Martie 1920 ; a legii pentru reforma agrară din Transilvania, Banat, Crişana şi Maramureş din 13 Iunie 1921 şi a legii pentru reforma agrară din Bucovina din 30 Iulie 1921, sunt respectate ca drepturi câştigate şi vor fi cârmuite, pentru orice litigii re-

lative la ele în prezent şi pe viitor, de acele legi.

Dispoziţiunile acestor legi introduse în articolul 131 din Constituţia dela 1923 rămân cu caracter constituţional.

Toate drepturile politice dobândite în virtutea decretelor-legi ratificate prin articolul 133 al Constituţiei din 1923, se respectă.

Toate codicele şi legile în vigoare se vor revizui în vederea unificării legislaţiei, punându-se în armonie cu principiile actualei Constituţii. Până atunci ele rămân în vigoare. Din ziua promulgării Constituţiei de faţă sunt desfiinţate acele dispoziţii din legi, decrete, regulamente şi orice alte acte care sunt contrarii celor înscrise în această Constituţie.

Se abrogă deasemenea din ziua promulgării prezentei Constituţii, Constituţia promulgată cu decretul regal No. 1.360 din 28 Martie 1923.

Juriul în materie criminală va mai funcţiona până la punerea Codului Penal Carol al II-lea şi al Procedurii Penale în acord cu principiul statornicit în art. 73 al Constitutiei de fată.

Până la convocarea Adunărilor Legiuitoare toate decretele au putere de lege fără a mai fi nevoie de ratificarea lor.

Statutul Familiei Regale are caracter Constituţional şi nu se poate modifica decât cu procedura pentru revizuirea Constituţiei.

Art. 99. — Pentru alegerea Adunărilor Legiuitoare ce urmează a fiinţa pe baza prezentei Constituţii, un decret regal cu putere de lege, în condiţiunile art. 98, va fixa condiţiunile cerute pentru a fi alegător şi ales, în Cameră şi Senat, circumscripţiunile electorale, numărul deputaţilor şi senatorilor, normele după care urmează a se face alegerea.

Acest decret are un caracter Constituţional şi nu se poate modifica decât cu majoritate de două treimi.

Art. 100. — Prezenta Constituţie, după ce va fi edictată de Rege, va fi supusă Naţiunii Române spre „bună ştiinţă şi învoire."

Un decret Regal va fixa procedura după care se va urma în acest scop.

După terminarea acestei operaţiuni şi a aducerii rezultatului ei la cunoştinţa Regelui de către Preşedintele Consiliului de Miniştri, Constituţia de faţă va fi promulgată şi intră în vigoare.

Dată în Bucureşti la 20 Februarie 1938.

CAROL.

Preşedintele Consiliului
de Miniştri,
MIRON,
Patriarhul României

General ARTHUR VĂITOIANU
Dr. AL. VAIDA VOEVOD
G. G. MIRONESCU
N. IORGA
Dr. C. ANGELESCU
GH. TĂTĂRESCU
C. ARGETOIANU
Dr. VOICU NIȚESCU
GH. IONESCU-SISEȘTI
Dr. I. COSTINESCU
VICTOR IAMANDI
MIRCEA CANCICOV
ARMAND CĂLINESCU
General de Divizie I. ANTONESCU
CONSTANTIN ANGELESCU
General adj. PAUL TEODORESCU
N. PETRESCU-COMNEN.

„Umvolkung."

Den Herren Isbert und Theil zur Beachtung.

Von : **Dr. Elemér Jakabffy.**

Während der Weihnachtsfeiertage befasste ich mich eingehender mit einem Begriff, dem die deutschen Fachschriftsteller die neuartige Bezeichnung „Umvolkung" gaben. Gebraucht wird dieses Wort zur Benennung des Vorganges, den man in ungarischer Beziehung „Magyarisierung" nannte.

Vielleicht war Otto Albrecht *Isbert,* Professor an der Berliner Universität der Urheber dieses Ausdruckes, zumindest habe ich diesen in seinem Aufsatz, erschienen in der Berliner Zeitschrift «*Deutsche Arbeit*» zuerst gelesen, womit er auf meinen Aufsatz, den im April 1937 die Budapester „Magyar Szemle" (Schriftleiter Julius Szekfü) brachte, reflektiert.

Unter dem Titel „Ungarn und Deutsche in Rumänien" deutete ich in obiger Studie darauf, wie schwierig die Lage der Ungarn in den Nachfolgestaaten infolge des Verhaltens der deutschen Minderheiten in eben denselben Nachfolgestaaten ist, da uns, der ungarischen Minderheit dadurch die moralische Grundlage genommen ist, von der ungarländischen Öffentlichkeit mehr Verständnis für die deutsche Minderheit zu verlangen.

Im erwähnten Artikel berief ich mich auch auf die Haltung der deutschen Presse in Rumänien, die uns und im allgemeinen dem Ungartum gegenüber als voreingenommener Richter Stellung nimmt.

Es schien, als wollte Hermann *Theil*, Schriftleiter der in Hermannstadt erscheinenden Zeitschrift «*Volk im Osten*» meine

Aussage bekräftigen, indem er sein *«Ungarn-Heft»* von Mai-Juni dafür bestimmte, in tendenziöser Weise über Ungarn und die Ungarn zu schreiben.

Denn nach aufmerksamer Durchsicht dieses Heftes muss man unbedingt zur Überzeugung gelangen, deren Verfasser hätte keineswegs kühle Sachlichkeit, sondern ein ganz anderer Gesichtspunkt geführt.

Könnte man z. B. den Artikel *Robert Schuster's* : *«Das politische und soziale Gesicht Ungarns»* sachlich nennen, worin er Ungarn als das Land der Bettler und Habenichtse bezeichnet und ausführt, die ungarischen höheren Kreise hätten für das ungarische Volk gar nichts getan, demzufolge die Freundschaft mit Ungarn in der heutigen politischen Lage jedem anderen Staat eine Belastung bedeuten muss. Alle diese Behauptungen macht der Verfasser nach dem Geständnis, er verstehe nicht ungarisch, lese keine ungarische Schriften und so entnehme er seine Kenntnisse deutschen und rumänischen Quellen.

Oder können wir den Artikel *Herbert Hagemann's* sachlich nennen, der unter anderem feststellt, in Ungarn könne nicht nur kein selbstbewusst Deutscher staatlichen Dienst erhalten, sondern auch im Privatleben sei er brutalen Tätlichkeiten ausgesetzt. Zwar beruft der Verfasser sich im selben Aufsatz auf Jakob Bleyer, der ungarischer Minister und bis zu seinem Tode Professor an der Universität Budapest war und mit Stolz führt er Richard Husz an, der gegenwärtig Professor an der Universität in Debrecen ist und den die sächsischen Kreise Rumäniens vergöttern und dem gewesenen Minister, wirkl. Geh. Rat Gustav Gratz gegenüberstellen, Letzteren als Verräter seiner Rasse bezeichnend.

Dies alles mag unbemerkt übergangen werden, sobald wir über die Lage in Ungarn „sachlich" berichten und ebenso hält es der Verfasser mit der Sachlichkeit vereinbar, wenn er meldet, Dr. Basch sei wegen Nationsverleumdung zu fünf Monaten Gefängnis verurteilt worden, welche Strafe er mit gewöhnlichen Verbrechern gemeinsam in Schmutz und Ungeziefer verbüsste. Scheinbar wäre der Verfasser und das Organ „Volk im Osten" nicht seiner Bestimmung getreu, würde weiter berichtet, dass Dr. Basch bloss einige Tage im Gefängnis weilte und vom Reichsverweser begnadigt wurde.

Überflüssig ist ferner, Worte darüber zu verlieren, dass

weitere Autoren behaupten : wir, die Angehörigen der ungarischen Minderheit Rumäniens sind noch immer besser daran, als die Deutschen in Ungarn. Doch glaube ich durch Erwähnung der obigen Feststellungen bewiesen zu haben, dass meine Äusserung in der „Magyar Szemle" richtig war : „die in deutscher Sprache erscheinenden Zeitschriften stellen mit wenig Wohlwollen, ja oft missgünstig die Lage der ungarländischen deutschen Minderheit der in den Nachfolgestaaten lebenden deutschen Minderheitsangehörigen gegenüber, wobei in Ungarn vorkommende Beschwerlichkeiten, die man anderswo kaum beachten würde, arg aufgebauscht werden."

Ernster als die Artikel des „Volk im Osten" ist jedenfalls die Polemik Otto Albrecht Isbert's zu nehmen, die in den Spalten der Berliner „Deutsche Arbeit" gegen uns gerichtet war. Er beabsichtigt uns zu überzeugen, dass die „Umvolkung", die in Ungarn vor sich ging und nicht aufhören will, unvollkommen ist, da die Ungarn nicht verstehen, dass zur „Umvolkung", zur völkischen Umgestaltung die Vertauschung der Sprache allein nicht genügt. Er will uns überzeugen, die Ungarn hätten versäumt, den Andersnationalen eine seelische Umformung angedeihen zu lassen, bloss äusserliche Tünche war es, die sich dann so leicht bei den Individuen abstreifen liess.

Isbert's Zeilen ist zu entnehmen, dass auch er die Umformung, die in Ungarn bei grossen Menschenmengen vor sich ging, dem Druck der Staatsgewalt zuschiebt. Er urteilt vom heutigen Standpunkt, zurzeit des Aufblühens der „Volkstums"-Idee über Tatsachen und Erscheinungen, die unter ganz verschiedenen Umständen und Einwirkungen zustandekamen. Er erwägt und beurteilt das Problem der Magyarisierung gewissermassen wie Einer, der auf der Grundlage heutiger Ethik die Taten und Sitten der Borgia aburteilen wollte.

Dass nicht die ungarische Staatsgewalt diese Umgestaltung bestrebte ja gerade die Deutschen es waren, die sich bei den ungarischen Regierungen beklagten, es geschähe zu wenig zur Beschleunigung dieser Umgestaltung, der Assimilation, dafür empfehle ich der Aufmerksamkeit des Herrn Isbert und der mit ihm gleichdenkenden die Rede des unlängst verstorbenen Prälaten Franz Blaskovits, den das Schwabentum des Banates als eine seiner nationalen Grössen hochschätzt Die Rede verklang am 17. März 1899 im ungarischen Parlament. Bemerkun-

gen daranzuknöpfen finde ich überflüssig, doch mag sie wortgetreu übersetzt hier folgen, so wie sie im Tagebuch des Abgeordnetenhauses vorzufinden ist :

„Ich bedaure übrigens bezüglich der Verbreitung der ungarischen Sprache, dass der sehr geehrte Herr Minister für Kultus und Unterricht nicht anwesend ist, denn ich hätte gerne einen Plan seiner Aufmerksamkeit empfohlen. Ich habe hier im Hause schon erwähnt, dass wir im südlichen Teil unseres Vaterlandes einfach im gesellschaftlichen Wege die Magyarisierung zu unterstützen trachten. Wir errichteten eine Knabenerziehungsanstalt, worin die fremdsprachigen armen Zöglinge für geringe Geldopfer die ungarische Sprache erlernen und ungarische Vaterlandsliebe, ungarische Gefühle in ihr empfängliches Gemüt aufnehmen können. Auf diesem Gebiete könnten grosse Dinge vollbracht werden, würde die Regierung im ganzen Lande eine Bewegung anregen, um in den von Nationalitäten bewohnten Landstrichen auf Kosten der Gesellschaft solche Anstalten errichten zu lassen, welche die Regierung subventionieren würde, nur damit die Verköstigung billiger käme. Ich bin überzeugt, würde im ganzen Lande solch eine Bewegung angestrengt, so würden weder die Gesellschaft, noch die Munizipien, noch weniger die Aristokratie und die Bistümer sich weigern, dieselbe aufs wärmste zu fördern und materiell zu unterstützen. Bestimmte man dann noch die Regel, dass in diesen Konvikten die betreffenden Kinder nur ein, höchstens zwei Jahre verbleiben dürfen, um ein, höchstens zwei Schulklassen zu absolvieren, danach zu den Eltern in die Wirtschaft, oder als Gewerbelehrling, oder zu anderer Beschäftigung zurückkehren, so erreichen wir, dass uns — ohne das geistige Proletariat zu vermehren — in kurzer Zeit in allen Gemeinden einige vernünftige ungarisch sprechende Landwirte, oder Gewerbetreibende heranwüchsen, die ihrer Gemeinde nicht nur als geistige Führer, sondern seinerzeit als Bürgermeister, Geschworne etc. auch der Gemeinverwaltung grosse Dienste leisten könnten.

Es war in der Vergangenheit zumeist Sitte, die Kinder aus verschiedenen Gegenden auszutauschen, um auf diese Art der anderssprachigen Jugend die Aneignung der ungarischen Sprache ohne besondere Unkosten zu ermöglichen. Auch in dieser Hinsicht könnte man weitere gesellschaftliche Tätigkeit unternehmen. Ferner sollte man meiner Ansicht nach bestimmen, dass bei Siedlungen, wo ungarisch kolonisiert wird, den anderen Nationalitäten nicht die Ansiedlung verweigert werde, wenn deren Angehörige ungarisch sprechen, sodass diese gewissermassen ein Premium für das Erlernen der ungarischen Sprache erhalten.

Es eröffnen sich folglich auf dem Gebiete der gesell-

schaftlichen, kulturellen und wirtschaftlichen Aufgaben weite Felder der Tätigkeit für alle sozialen Schichten der Nation, damit sie alle gemeinsam zum Aufblühen unseres Vaterlandes, zur Hebung des nationalen Wohles mitwirken. Doch es ist notwendig, dass die Regierung diese soziale Bewegung beginne und fördere, sowie nach Möglichkeit unterstütze. Ebenso, wie der sehr geehrte Herr Ministerpräsident die hier im Hause drohenden Stürme beschwichtigte, möge er mit allem Eifer danach trachten, auch die in der Gesellschaft wogenden Dissonanzen mehr und mehr zu verwischen. Er wird durch Anwendung von Gesetz, Recht und Gerechtigkeit erreichen, dass verschiedene Mitglieder der Gesellschaft, mögen sie zwar je nach politischer Überzeugung in verschiedene Lager gehören, gemeinsam mitarbeiten werden dort, wo es gilt, die Kraft der Nation, das Aufblühen unseres Vaterlandes zu fördern." *

Bitte die Herren Isbert, bei künftigen Ausführungen auch derartige Äusserungen zu beachten !

Nach den deutsch-polnischen Minderheitenvereinbarungen.

In der letzten Nummer unseres verflossenen Zeitschrifts-Jahrganges gaben wir laut Veröffentlichung des „Deutschen Nachrichtenbüros" jene Äusserungen bekannt, die am 5. November 1937 vonseiten der deutschen, resp. polnischen Regierung verlauteten bezüglich der polnischen Minderheit Deutschlands, sowie der deutschen Minderheit Polens.

Überrascht von dem Wohlklang dieser Worte warteten wir gespannt auf deren Wirkung im praktischen Leben.

Im unlängst erschienenen Februarheft der Zeitschrift „Nation und Staat" lesen wir über diesen Gegenstand unter anderem folgendes :

Die Lage der unter polnischer Leitung stehenden deutschen evangelischen Kirche Oberschlesiens hat keine Wandlung erfahren. Die Gemeinden Kattowitz und Königshütte mussten auf Anordnung des Vorläufigen Kirchenrates polnische Pfarrer zur Betreuung der polnischen Minderheiten einsetzen. Dazu ist zu bemerken, dass deutsche Pfarrer der beiden Gemeinden seit

Jahren polnische Gottesdienste für die Polen abgehalten haben. An die Stelle der amtsenthobenen und ausgewiesenen, beziehungsweise durch Nichterteilung der weiteren Aufenthaltsgenehmigung zur Auswanderung gezwungenen Pastoren reichsdeutscher und österreichischer Staatsangehörigkeit sind Polen gesetzt worden, trotzdem die Gemeinden nur verschwindende polnische Minderheiten ausweisen. — In Königshütte ist eine lange vorbereitete Feier der deutschen Evangelischen mit der Begründung verboten worden, dass bei der Anmeldung der Veranstaltung ein Formfehler vorgelegen habe.

*

In Königshütte wurde den beiden langjährigen und verdienten deutschen Ärzten, die noch eine Kassenpraxis hatten, diese gekündigt. Zu gleicher Zeit wurden Verträge mit polnischen Ärzten abgeschlossen. In der oberschlesischen Industrie wurden 15 weitere deutsche Angestellte entlassen. Die deutschen Arbeiter der Friedenshütte, gegen deren Entlassung der polnische Betriebsrat seinen Einspruch verweigert hatte und die deshalb klagbar vorgingen, wurden vom Gericht abgewiesen.

*

Auch über die Lage des Deutschtums auf dem Gebiet der Schule lässt sich nur Ungünstiges berichten. Die wolhynische deutsche Kolonie Neudorf hat eine neue Schule erbaut, die sie jedoch nicht in Benützung nehmen darf. Das Haus wurde versiegelt und so sind 100 Kinder ohne Unterricht. Eine andere wolhyniendeutsche Kolonie wartet seit 1936 auf die Erlaubnis, ihren Schulneubau zu benutzen. Die deutschen Kinder der Kolonie müssen in dem ungesunden alten Gebäude der Staatsschule unterrichtet werden. In Neutmischel (Wojewodschaft Posen) hat der Deutsche Schulverein in Bromberg ein neues Gebäude für die deutsche Privatschule errichten lassen. Das Haus steht fertig da, aber mit der Begründung, dass baupolizeiliche Beanstandungen vorliegen, dürfen die 96 deutschen Kinder mit Beginn dieses Schuljahres nicht in den Neubau übersiedeln. Die Umbaupläne, die der Deutsche Schulverein eingereicht hatte, sind unberücksichtigt geblieben. Nunmehr ist die Benützung der neuen Schule endgültig untersagt worden. Da die deutschen Kinder bis dahin in einem von der Stadt gemieteten alten Gebäude unterrichtet wurden, das man dem Schulverein jedoch zum Schluss des vorigen Schuljahres kündigte,

blieben sie zum überwiegenden Teil ohne Unterricht, denn nur 26 Kinder wurden, der Aufforderung gemäss, der polnischen Schule zugeführt. Die Eltern der übrigen Kinder, die somit in den Schulstreik getrieben sind, wurden mit Ordnungsstrafen belegt, gegen die jedoch Einspruch erhoben wurde. Demnächst wird sich das Posener Gericht mit dieser Angelegenheit befassen.

Die Genehmigung zur Fertigstellung des Gebäudes der deutschen privaten Volksschule und des deutschen Gymnasiums in Bromberg ist noch immer nicht erteilt. Auch hier wurden baupolizeiliche Beanstandungen gemacht, jedoch sind, wie in Neutomischl, die Umbaupläne nicht berücksichtigt worden.

In der deutschen Minderheitsschule in Friedenshütte (Oberschlesien) ist der letzte deutsche Lehrer entlassen worden.

Der polnische Ministerpräsident über Nationalitätenpolitik.

Aus den zahlreichen Aussprachen im Haushaltsausschuss wollen wir nur die über das Budget des Innenministers herausgreifen, und zwar soweit sie sich mit der Minderheitenpolitik beschäftigt. Zu dieser Frage sprach der Ministerpräsident Slawoj-Skladkowski, der gleichzeitig das innere Ressort bewaltet. Er ging im besonderen nur auf die jüdische und ukrainische Minderheit ein. Umso bedeutsamer sind die allgemeinen Grundsätze, die der Minister zu dieser Frage geäussert hat :

Das polnische Volk möge sich darüber klar sein, dass von seinem Verhältnis zu den nationalen Minderheiten in bedeutendem Masse das Schicksal Polens abhänge. Darum müssten alle Erscheinungen des Hasses und der Unduldsamkeit für einen schweren Fehler gehalten werden, der sich früher oder später an Polen rächen könne. Es sei des polnischen Volkes unwürdig, sich an den Minderheiten in einer Weise zu rächen, die die Rechtsordnung verletzt oder das Leben der Minderheiten, mit denen es doch zusammenleben müsse, erschwert. Das Schaffen besonderer Rechte für die polnische Mehrheit sei falsch, denn das zeige einen Mangel an Vertrauen in die eigene Kraft. Die Minderheiten ihrerseits müssten Loyalität beweisen. Das sei die Bedingung für ihre Gleichberechtigung.

Die Volksabstimmung in der Schweiz.

Im Februar wurde in der Schweiz eine Volksabstimmung über die Frage angeordnet, ob die rhätoromanische („Ladiner") Sprache als vierte Amtssprache anerkannt werden solle.

Es lohnt sich, das Ergebnis dieser Volksabstimmung näher zu untersuchen. Nachfolgend sei darum eine Tabelle zur Aufklärung dieser Erscheinung angeführt.

Kantonen	Muttersprache im Jahre 1920				Sonstige	In 1938 abgestimmt mit :	
	Deutsch	Französisch	Italienisch	Rhätoroman.		Ja	Nein
Zürich	512.247	6.806	14.323	1.024	4.202	112.571	8.342
Bern	559.408	106.816	5.958	272	1.940	56.535	7.036
Luzern	172.105	1.356	2.958	149	505	19.526	1.138
Uri	22.403	87	1.382	86	15	3.002	464
Schwyz	58.337	279	912	123	80	4.132	1.402
Obwalden	17.321	46	180	9	11	1.471	134
Nidwalden	13.745	51	134	11	15	1.671	141
Glarus	32.016	76	1.540	95	107	5.642	320
Zug	30.262	246	949	52	60	3.159	176
Fribourg	44.471	96.700	1.369	58	457	14.801	1.152
Solothurn	125.183	2.621	2.514	53	246	16.733	583
Basel-Stadt	132.304	4.292	3.103	165	844	35.151	2.501
Basel-Land	79.497	1.181	1.481	58	173	11.395	659
Schaffhausen	48.258	339	1.611	35	185	10.864	543
Appenzell A.-Rh.	54.560	132	533	55	74	8.056	805
Appenzell I.-Rh.	14.543	16	40	9	6	1.739	275
St.-Gallen	287.583	927	5.787	609	637	47.138	4.396
Graubünden	61.379	608	17.674	39.127	1.066	21.568	1.692
Aargau	235.801	1.589	2.930	137	319	51.568	6.940
Thurgau	131.815	537	3.187	155	239	24.887	2.121
Tessin	8.461	1034	142.044	163	554	11.725	677
Vaadt	32.049	269.686	9.524	202	6.117	72.071	8.422
Vallis	40.105	84.340	3.479	30	292	13.690	1.848
Neuenburg	16.064	111.119	3.393	70	623	8.602	438
Genf	20.705	133.436	11.539	193	5.127	11.437	117
Zusammen	2,750.622	824.320	238.544	42.940	23.894	569.134	52.322

Daraus ergibt sich, dass die Sprache der Rhätoromanen, deren Seelenzahl im Jahre 1920 42.940 war, folglich gegen-

wärtig nicht höher, als mit fünfzigtausend beziffert werden kann, zur Amtssprache erhoben wurde durch mehr als 500.000 Abstimmungen deutscher, französischer und italienischer Stimmen.

Diese nachgerade unfassbare Tatsache erscheint uns erklärlicher durch den Artikel der „Neue Züricher Zeitung" über die Volksabstimmung, worin der Verfasser u. a. folgendes aussagt: „Die Schweiz will ihre eigenartige Struktur beibehalten und hängt getreulich daran. Darum bekennen sich die Genfer, seien sie romanischer Rasse oder Deutsche, Protestanten oder Katholiken, Bürger oder Sozialisten, trotz ihrer Gesinnungsunterschiede untereinander, immer wieder zur Schaffung und Stärkung der Einigkeit der Völker. In der Schweiz ist wie nirgends auf der Welt die Nation nicht auf der Gleichartigkeit der Untertanen, sondern auf deren Vielfältigkeit aufgebaut. Die sprachliche, politische oder Rassen-Gleichschaltung der schweizer Völker würde diesen Staat vernichten."

Die Rhätoromanen in Graubünden haben ihrer unsicheren Stellung jedenfalls ein Ende gemacht und ihre Anerkennung als eigene Nation durch die Schweiz erreicht. Das bedeutet die Fortdauer des bisherigen Zustandes, dass im Kanton Graubünden rhätische Schulen bestanden und das Rhätische neben dem Deutschen Amtssprache war, das bedeutet aber auch, dass die Rhäter mit allen Behörden in ihrer Muttersprache verkehren können.

Das mag für die Schweiz eine technische Erschwerung bedeuten, aber sie ist ein geringer Preis für den hohen Gewinn einer weitgehenden Sicherung gegen Süden. Denn für das nunmehr völlig gleichberechtigte Volk besitzt natürtich Italien gar keine Anziehungskraft mehr, im Gegenteil. Ein Vordrängen des italienischen Einflusses würde gerade die Stellung der Rhäter beeinträchtigen, italienische Eroberung ihr Volkstum vernichten und aufsaugen. Die Schweiz, die genau weiss, wie bedrohlich ihr südlicher Nachbar ist — deshalb ihre vorsichtige Politik ihm gegenüber — weiss den italienischen Kanton Tessin in nationaler und geopolitischer Gefahrenlage; den Kanton Graubünden hat sie jetzt nicht nur in seinen deutschen, sondern auch seinen rhätischen Teilen zumindest soweit gesichert, dass die Bevölkerung von sich aus allen Lockungen Widerstand leisten wird.

Die Angelegenheit der zweisprachigen Firmentafeln.

In der ersten Hälfte des Monats Januar liess man in Klausenburg ein Rundschreiben in der Form einer Obligation von Haus zu Haus, von einem Geschäft zum andern mit nachstehendem Inhalt umgehen und unterfertigen :

„Unterfertigter verpflichtet sich, von erstem Februar an ausschliesslich in der Staatssprache verfasste Firmen- und Reklamtafeln zu besitzen."

Kaufleute und Gewerbetreibende, Ärzte, Advokaten und sonstigen Berufen angehörende Personen erhielten diesen Aufruf der Reihe nach und der Einhändiger empfahl ihrer Aufmerksamkeit, dass falls sie ihrer Verpflichtung nicht nachkommen, sie bestraft werden.

Der Bogen worauf die Unterschriften sich sammelten, wies weder Siegel, noch amtliche Unterschrift auf. Die Blätter „România Nouă", „Universul" und „Curentul" gaben an, bei einer unlängst abgehaltenen Munizipalsitzung der Stadt Cluj sei die völlige Romanisierung der bisher zweisprachigen Firmen- und Reklamtafeln beschlossen worden. Diesbezüglich gab man aber seitens der Stadtverwaltung keinerlei Aufklärung. Gerüchte gingen um, ein patriotischer Verein habe bei den Behörden um Abschaffung der auf den Firmentafeln vorkommenden ungarischen Worte angesucht. Da die ungarischen Stadtbewohner sich berechtigterweise interessierten, auf wessen Anregung diese Aktion eingeleitet wurde und da die Überbringer des Rundschreibens zumeist Polizisten waren, suchte ein Mitarbeiter der „Keleti Ujság" den Polizeiquestor Dr. Iosif Horvat auf, der folgende Aussage tat :

„Es wundert mich sehr, dass zu Minderheiten gehörende Journalisten mich in dieser Angelegenheit befragen. Verwunderlich ist auch die Tatsache, dass in der Hauptstadt Siebenbürgens noch immer ungarisch verfasste Firmentafeln vorhanden sind. Wir gaben bis ersten Februar Aufschub ; wenn bis zu

diesem Zeitpunkt die ungarischen Aufschriften nicht verschwinden, die Eigentümer derselben die Folgen tragen müssen".

Auf die Frage, ob die rumänischen Blätter wohlunterrichtet seien, laut welchen der in Frage stehende Beschluss vom Stadtrat ausgehe, antwortete der Polizeiquestor folgendermassen :

„Dies weiss ich nicht und kann keine weitere Aufklärung geben. Ich staune aber, dass unter den heutigen Verhältnissen und Umständen darüber noch Worte verloren werden. Man möge auch nicht vergessen, dass Cluj in Belagerungszustand ist. Übrigens ist meines Wissens diese allgemein gültige Verordnung in anderen Städten bereits durchgeführt worden".

In sämtlichen Mittelschulen dürfen nur Rumänen die Nationalgegenstände unterrichten.

Unterrichtsminister Petrovici erliess bezüglich des Unterrichts der rumänischen Sprache und der Nationalgeschichte in den Mittelschulen eine Bestimmung, deren Text die Bucureştier Blätter veröffentlichen. Dieser lautet :

„In Anbetracht dessen, dass in einigen staatlichen und Privatmittelschulen die rumänische Sprache und die Nationalgeschichte von Minderheiten angehörenden Professoren gelehrt werden,

in Anbetracht dessen, dass dadurch in ebendiesen Schulen die Zielsetzungen des analitischen Lehrplanes nur mangelhaft erreicht werden, zum Nachteil der Schüler und der rumänischen Nationalinteressen, wird folgendes beschlossen :

Ein Komitee wird gestaltet mit folgenden Mitgliedern : I. Bratu, Direktor des Mittelschulunterrichtes, A. Caliani, Direktor des Privatunterrichtes, O. Demetrescu, Delegierter des Rechtsfaches, Professor Nisipianu, Delegierter des Verbandes der Mittelschulprofessoren. Betraut ist das Komitee Wege zu studieren und ausfindig zu machen, damit nur rumänische Professoren

die rumänische Sprache und die Nationalgeschichte im staatlichen und privaten Mittelschulunterricht lehren mögen, denjenigen Minderheitsprofessoren aber, die bisher diese Lehrgegenstände vortrugen, solle ein anderer Arbeitskreis angewiesen werden. Das Komitee wird unter dem Vorsitz des Staatssekretärs I. G. Savin, in seiner Abwesenheit mit dem Vorsitz des Chefsekretärs Ilie Purcariu wirken."

BÜCHER UND ZEITSCHRIFTEN.

Dr. Ernst Flachbart : System des Internationalen Minderheitenrechtes.

Das internationale Recht sowohl wie die Literatur bezüglich der Nationalminderheiten wurde um einen neuen Wert bereichert.

Dr. Ernst Flachbart, der sich im Kampf der ungarischen Minderheit in der Tschechoslowakei ein Jahrzehnt hindurch mit voller Hingabe beteiligte, dann aber gezwungen war, dieses Land zu verlassen, widmete sich nun dem eingehenden Studium der Minderheitenrechte und- veröffentlichte das Ergebnis dieser Arbeit unter oben angeführtem Titel im Verlag R. Gergely in Budapest.

Der Autor verfasste sein System in deutscher Sprache, welchen Umstand wir beifällig begrüssen, hatte doch Arthur von Balogh ebenso sein Werk : „A kisebbségek nemzetközi védelme" deutsch unter dem Titel : „Der internationale Schutz der Minderheiten", respektive französisch : „La protection internationale des minorités" veröffentlicht, damit auch ausländische Fachkreise mit der Materie bekannt würden.

Das Werk Flachbart's ist in zwei Teile geteilt. Der erste bearbeitet die Geschichte des internationalen Minderheitenrechtes, im zweiten ist der positive Stoff des Minderheitenrechtes klargelegt.

Im Vorwort des Buches spricht Graf Stefan Bethlen, diese hervorragende Persönlichkeit der ungarischen Öffentlichkeit zum Leser und bemerkt : obwohl die Minderheitenliteratur schon so

fruchtbar ist, dass deren Bände eine Bibliothek anfüllen könnten, finden wir dennoch in keinem Werk die juridische Seite der Minderheitenfrage in so zusammenfassender Weise und in jeder Hinsicht wissenschaftlich organisiert behandelt, wie in dieser Arbeit Flachbart's.

In den einleitenden Worten des Verfassers zählt er alle jene Studien auf, die er als Grundlage seiner Arbeit benützte. Darin bekommen wir nahezu die Bibliografie alles dessen, was sich auf das Fach der Minderheitenfrage bezieht und Denen, die sich dafür interessieren, Aufschluss geben kann.

Im geschichtlichen Teil finden wir vor Allem Belehrung, wie in der Zeit vor den Pariser Friedensverträgen und seit der Reformation den protestantischen, respektive katholischen Völkern in den Staaten Mittel- und Westeuropas, wie den christlichen, später mohammedanischen Minderheiten am Balkan, Rechte gesichert wurden, welch' internationaler Vertrag mit Rumänien bezüglich der Juden zustandekam und schliesslich welche Verträge es waren, die nicht mehr zum Schutze der Religion, sondern der Nationalität geschlossen wurden.

Diese Verträge behandeln eingehend die Seiten 1–29 des Werkes. Danach finden wir alle Entwürfe, die zum Schutze der Minderheiten während des Weltkrieges entstanden. (S. 30–34).

Noch eingehender erläutert Flachbart darauffolgend das Los der Minderheitenfrage bei den Friedenskonferenzen und den diesbezüglichen Notenwechsel mit den besiegten Staaten. (S. 34–65).

Die Bekanntgabe der Verfügungen der zustandegekommenen Minderheitenverträge enthält der zweite Teil des Werkes als positiv materielles Recht der Minderheiten (S. 66–88), hierauf folgt der wertvollste Abschnitt zur Erläuterung des juridischen Aufbaues der Minderheitenverträge. (S. 88–105). Dieser Teil des Werkes lässt die ausserordentliche Belesenheit und scharfe Unterscheidungsgabe des Verfassers glänzend hervortreten, die nicht scheut, die Auffassung anerkannter Internationalrecht — Kapazitäten (Bruns u. A.) zu bekämpfen, ja selbst solche — im Schutze der Minderheitenrechte gebräuchliche — Thesen zu verwerfen, welche zum Beispiel Curtius als deutscher

Aussenminister an der XI. Vollversammlung des Völkerbundes feststellte.

Des weiteren führt Flachbart im nachfolgenden Teil viele ganz neuartig anmutende Daten an, während er den Zweck der Minderheitenverträge behandelt (S. 105–122), selbstverständlich verneint auch er jenen Zweck, der — wie Mello Franco und Politis vor dem Völkerbund aussagten — die stille und friedliche Assimilation bestreben, aufs allerbestimmteste.

Was der Verfasser im weiteren Abschnitt über den Begriff Minderheit ausführt, wirkt geradezu als eine Studie für sich (S. 122–140), worin er sich auf Herder und Fichte, ebenso wie Franz Deák, Seipel, Alfred Rosenberg und Hitler beruft.

Der zweite Abschnitt im zweiten Teil (S. 140–211) gibt das materielle Recht der Minderheiten bekannt. Hier ist das System der materiellen Rechte und die einzelnen Rechte beschrieben. Gruppiert sind diese in unmittelbare und mittelbare Rechte, ferner behandelt der Verfasser die speziellen Minderheitenrechte, die er in a) individuelle, b) kollektive und c) autonome Rechte sondert.

Unglaublich mühsame Arbeit verrichtete der Autor, indem er mit Verarbeitung sämtlicher Rechtsquellen die Minderheitenrechte aufteilt in : 1. die Religionsminderheiten als solche, oder in deren Mitte kleinere Gemeinschaften betreffende Autonomie beanspruchende Rechte, 2. die Rechte der kleineren Gemeinschaften der nationalen Minderheiten bezüglich Autonomie, 3. die Rechte der territoriale Autonomie Geniessenden.

Director şi redactor răspunzător : Dr. Elemér Jakabffy.
Tipografia Husvéth şi Hoffer, Lugoj.